



ГЕРО ПИСАТЕЛЪТЪ

Всички му викаха Геро Пуйката. Може би, ще си помислите, че това е нѣкакво глупаво момче. Напротивъ, Геро бѣше добъръ ученикъ. Обичаше много да чете книжки, вестничета и да разказва всичко, каквото е запомнилъ. Но още въ първо отдѣление съ него стана нѣщо, и отъ тогава той получи тоя обиденъ прѣкоръ Пуйката.

Бѣше часъ по Законъ-Божии. Учителътъ си разказваше на децата нѣщо за Христѣ, всички го слушаха съ зяпнали уста. Само Геро гледаше нѣкъде презъ отворения прозорецъ. Забеляза го учителътъ и, като свърши, кротко се обърна къмъ него:

— Герасиме, кажи ми, за какво говорихме тоя часъ?

Той се сепна, стана, премига плахо, па наведе глава и смутено каза:

— Говорихме... говорихме... за пуйката, господинъ учителю.

Отдѣлението гръмна отъ смѣхъ. Учителътъ и нѣколко деца надникнаха презъ прозореца. Внѣ, на улицата, две палавчета, наистина, си играеха съ една пуйка. Ето какъ Геро по невнимание окачи на гърдитъ си една табелка съ обидния прѣкоръ Пуйката. Всички започнаха да му викатъ така:

— Пуй, пуй, пуй! — дразнѣха го децата, както се дразни пуйка.

Геро ги гледаше, а сърдцето му се издуваше отъ мъжа. Молѣше ги да спратъ, оплакваше се на учителя си, ала всичко напраздно. Прѣкорътъ Пуйката се залепи като мастилено петно върху челото му и не можеше да се отлепи.

Така минаха нѣколко години. Геро порастна. Родителитъ му бѣха бедни, нѣмаха пари за книги и тетрадки, и той трѣбваше самъ да си изкарва. Пустнатъ ги отъ училище, хапне набързо, каквото има у дома, напои кравитѣ, насѣче дръвца, па грабне лозовия кошникъ и бодро завика изъ улицитъ:

— Яяйца, яйцааа!...

Гласътъ му пропѣе като школското звънче. Награбятъ жени тѣ топлитѣ яйца отъ полозитѣ, изнесътъ му ги на пята, той прибира яйцата, приказва, смѣе се, а лозовиятъ кошникъ се пълни, пълни... И когато тъмноликата вечеръ го погали като майка по челото, той засвири съ уста нѣкоя весела пѣсенчица, па кривне къмъ кооперацията. Продаде тамъ яйцата, а срещу спечеленитѣ пари, вземе гасъ, солъ, и нѣкоя тетрадчица или моливъ. Така се трудѣше той, и прѣкорътъ Пуйката взе по-рѣдко и по-рѣдко да се чува.

Единъ день, първиятъ пролѣтенъ день, ученицитѣ бѣха изведени на разходка въ Лещака, кждето щѣха да посрѣцнатъ хубавицата Пролѣтъ. Слънцето се усмихваше, като сладко наспало се дете, ученицитѣ запѣха нагоре къмъ полянитѣ, а Геро съ кошникъ въ ръка, по поржка на баща си, замина натъженъ къмъ близкото село. Тамъ трѣбваше цѣлия день да събира яйца, за да се допълни натъкмената за пазаръ каса.